

ДОБРИ ЧИНТУЛОВЪ

Дойде часъ скърбенъ, майко, твой синъ се вечъ прощава
Съ край роденъ, дето робство духа ми теготи ;
Въ чужбина, майко, твой синъ прокуденъ заминава
На пжть, призванъ да гони нетленни си мечти.

Тиранъ тукъ зълъ навсжде вилнѣе, майко клета,
Подъ бича робски кървавъ роднната пици,
Народътъ въ мракъ окайва сждбата си проклета
На игото вѣковно, що бащинъ домъ гнети.

Не ща да тъна въ мракъ. Душата ми жаднѣе
За свѣтлина, сполука, далечъ отъ жалкий екъ
На робскитѣ окови. Душата ми копнѣе
За свобода, наука — въ блаженъ другъ край далекъ.

Ще ида тамъ съ честъта си, съсъ честь за да се върна,
Та на родина клета просвѣтенъ духъ да дамъ,
И тебъ тогава, майко, съсъ радость ще те зърна,
Кога сина си срещнешъ съсъ гордость и безъ срамъ.

Тѣй бодъръ синъ прости се съ огнище мило родно,
Въ мечти къмъ дивний северъ, где въ мощъ животъ тупти
Съ крилата на прогреса, де диша се свободно
И гениятъ славянски въвъ творчество блести.

Растни въ земя приветна, поете, синъ балкански!
И вий, мечти, цѣвтете въ тѣзъ юношески дни!
Крепнете, млади сили, за подвигъ великански! —
Родината васъ чака за свѣтли бжднини!